

SCHILLINGER BALÁZS „PESTI MIKROKOZMOSZ”

kiállítása a Szép Műhelyben

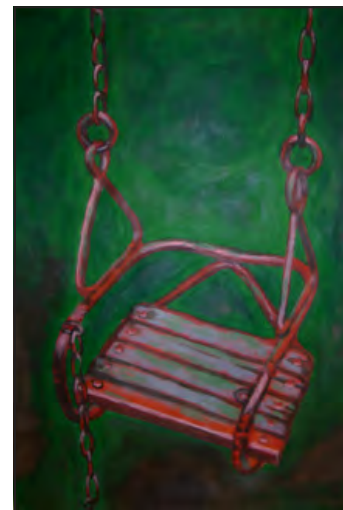
1053 Budapest, V. Szép utca 5., 2015 július 22-ig

A kiállításon látható tizenegy képen a művész szellemi, lelki világát és gondolatait láthatjuk formákban, színekben megfogalmazva. Kiemelt téma a gyermekkor emlékezete, a játszótéri játékokról felvilánczó képrészletek. Üres hinta, mérleghinta – bármelyik pillanatban bele- illetve rá szeretnénk ülni – vagy a játszótéri korlátok részletei, melyek az évek folytonosságát is szimbolizálhatják számunkra. Megszólít, hiszen mindnyájunknak vannak ehhez hasonló emlékei. A másik motívum a fragmentum, amikor a festő az egész részeit látta, szinte mikrokozmoszi mélységbe hatolva, formát és lelket öntve az atomi világ vibrálásába; mint a leszakadt plakát alatti elő-

ző réteg feltárása vagy az ajtó, a kilincs, a zár ki tudja hova vezető misztériuma.

A művész a többnyire meleg árnyalatú akrilfestéket vékonyan, lazúrosan, finom ecsetkezeléssel vitte fel a vászonra, így téve teljessé képei narratív tartalmát.

Géczi Ildikó – festőművész, tanár és Nagy András – Szép Műhely ●

A LEGÚJABB KOR GICCSE

Zappe László

A Városmajorban valóságos csoda történt Zilahy Lajos regényével és Kalmár László filmjével. Egy csoda persze nem történt meg. Nem tűnt el belőlük a giccse. Csak korszerűsödött. A történet nem valószerűtlen vagy értelmetlen – az életben minden megtörténhet –, csak hiteltelen. Vidékről jött úrifú fővárosi dandynek készül. Aztán meglátja egy kegyelmes úr nem túl szép lányát, és karriert ígérő házasságról kezd ábrándozni. Szóval eddig Julien Sorel és Bel Ami egy személyben. Csak Stendhal és Maupassant formátuma hiányzik a történet mögül. Pedig a java még hátra van. Mire meghódítja a hölgyet, addigra bele is szeret. A lány látszólag viszonszereti, de közben meg is csalja és máshoz akar férjhez menni. A női viselkedésnek ehhez a rejtélyéhez talán már dosztojevszkiji írói nagyság kellene. Valamiért még a szabadtéri változatból is érezni, hogy ez nincs és nem is volt jelen. Pedig mindahoz, ami ezután következik, talán még az is kevés volna. Hősünk ugyanis kétségbe esik. Úgy látszik, cinikus racionalizmusát végképp elfeledte, a karrierre már nem is gondol, belesüpped a szerelmi bánatba. Ekkor véletlenül találkozik egy titokzatos nővel, akiről apránként kiderül, hogy egy haldokló előkelőség kitarthatja. Együtt töltenek egy kellemes hetet. (Vagy kicsit többet.) A nő beleszeret, de hiába minden ragaszkodása, segítsége, a vigasztalhatat-

lan fiatalember mégis elzúlik, elkártyázza vidéki birtokát, hatalmas adósságokat csinál. Szeretőjének kitartója azonban szerencsésen meghal, mindenét a nőre hagyja, aki éppen rendbe rakja a férfi ügyeit, amikor egykori végzetes szerelme rájön, hogy mégis őt szereti igazán, és visszatérne hozzá. A szerencsétlen pasasnak ez már sok, a nehéz választás előtt öngyilkosságra menekül. Lássuk be, jól teszi, egy ilyen pipogya alak ezt érdemli. Nehéz belátni, hogy min kellene meghatódni vagy megrendülni.

A városmajori produkciónak azonban nem ez az ostoba történet a fő attrakciója, hanem a díszlet és a zene. Klimó Péter szürkés hasábokból készített stilizált teret, amelyekből korhadó fák ágai nőnek ki. Mintha rideg betonvilág és korhadó szerves élet egyszerre képeznék azt a környezetet, ahol bujkálva élnek, illetve bonyolítják össze életüket a színre kerülők, és a hangulatot néha vetített háttér is fokozza. Csudára posztmodern, huszonegyedik századi világ. A legújabb kor giccse. A zene pedig, amelyet Nyitrai László szerzett és a színlap szerint vagy Farkas Izsák vagy Gazda Seges valósít meg, még korszerűbb: gépi segítséggel egyetlen fiatalember annyi szótartalmat rak egymás mellé, amennyit csak akar. Az eredmény valóban remek.

Ráadásul az egész nem hosszabb a filmnél, másfél óra, egyáltalán nem kell komolyan venni (nem is lehet), de lehet bámulni a működést. Beleértve a színészekét is. Lengyel Tamás ironizált negéddel fog bele a mind képtelenebb történetbe, és szakszerű távolságtartással mondja-éli végig a képtelen életregényt. Elbeszél és átél, kívülről és belülről látta. Györgyi Anna remekül kétértelmű anyafigurát hoz, nem tudni, félti-e lányát, vagy segíti komplikált ügyeiben. De mindenek előtt és fölött úriasszonyként viselkedik. Szabó Vera számára mintha mi sem lenne természetesebb a teljesen értelmetlen, következtelen viselkedésnél. Érzelmeket nem mutat, az éppen adott pillanathoz igazodva viselkedik. Más aligha is tehetne, ha megpróbálna valami igazit mutatni ebben a lányban, megpróbálna kimutatni valami felszín alattit, a szerep egyik fele bizonyára agyonütné a másikat. Ullmann Mónika alakításának nagy erénye, hogy közelíteni sem akar Karády Katalinhoz. Titokzatossága mögül egy érző lélek bölcs-szomorú játékossága kandikál ki. Miklós Marcell és Sipos Vera kettőse eleven humorral lazítja a tömény áltragédiát, mintaszerű karakteralakításokkal szolgálnak.

A nyári szezon kezdetének nem is rossz ez a bemutató. Garai Judit átirata és Hídvégi Nóra rendezése nem bántja az eredeti műveket, nem ironizál, nem karikíroz, de az élet tükréként komolyan sem veteti magát. Látványos, élvezhető attrakció a Halálos tavasz a Városmajorban. ●